

[Hartel.]

jo beklageligt, at det skulde forme sig saaledes. Jeg mener, at alle, specielt den paagældendes Hustru og Hjem, havde været bedst tjent med, om det havde haft sit endegyldige Forblivende ved den Dom, der er faldet, eller, hvis man ønskede mere fremlagt for Offentligheden, at man da havde ladet denne Sag gaa til Paakendelse ved Højesteret, for saa vidt Strafadmaalingen angaar.

Det er jo muligt, at den højtærede Minister gerne vil vise sig som den, der ikke bærer Øvrighedens Sværd forgæves, men jeg mener, at den Efterprocedure, der her har været Tale om, har gjort lige saa megen Skade som Gavn og maaske i det lange Løb vil vise sig at have voldt mere Skade end Gavn. Det er meget godt, at Ministeren vil vejlede og retlede Offentligheden, men kan det kun ske, som i dette Tilfælde, ved at bringe værdifulde Retsgoder i alvorlig Fare, vil vi foretrække at være uden denne Vejledning. Ministerens Ulykke er i denne Sag det, som jeg allerede advarede mod under Svangerskabsdebatten, at han har været for tilbøjelig til at opfatte Udtalelser, fremsat højrøstet ogsaa inden for Kredse, der grupperer sig omkring de Partier, som politisk støtter ham, og Anskuelse gaende ud paa, at Svangerskabsafbrydelse er tilladelig, som dækkende en udbredt Mening. Ministeren har frygtet, at den formodede Folkeopinion skulde faa et nyt Frembrud og en vældig Vækst ved denne Sag. Jeg advarede i sin Tid den højtærede Minister mod denne Fejlvurdering. Jeg tror, jeg sagde dengang, at det var kun et Overfladefænomen, og jeg mener, at det Postyr, der har været, skyldes Kredse, som man blot kunde lade rase ud; saa havde det hele været dødt og magtesløst. Jeg beklager derfor, at den højtærede Minister ikke i sin Tid kunde tiltræde denne Opfattelse; havde han gjort dette, havde vi ogsaa været uden denne Debat i Dag, og jeg kan ikke andet end i det store og hele godkende den Slutning, som det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel gav i sin Tale i Dag, idet han karakteriserer det, der er sket, som et Fejlgreb.

Hans Hansen (Rørby): Kærnen i denne Sag er for mig, om den Erklæring, som Justitsministeren har udsendt vedrørende Gundtoft-Sagen, er paa Lovens Grund. Det fremgik af Ministerens Redegørelse i Dag, at Retsplejelovens § 31 om Forbud mod Offentliggørelse af, hvad der er foregaaet i lukkede Retsmøder, maa for-

tolkes ikke mindst i Henhold til de mange Fortilfælde af lignende Art, hvorom man har skønnet, at Offentliggørelse var nødvendig, og at det i høj Grad beror paa Anklagemyndighedens og Justitsministerens Skøn, om det er nødvendigt at offentliggøre Enkeltheder, som er fremkommet under lukkede Retsmøder. Ministeren har, synes jeg, i Dag tilstrækkelig godtgjort og gjort Rede for, at det juridiske Grundlag er i Orden, og dermed maa vi anse det formelle for at være i Orden; vi maa anse de vægtige Grunde, Ministeren har fremført, som tilstrækkelige, hvad det formelle angaar.

Hvad angaar det reelle i Sagen og hele den Uro, der er i Befolkningen, og den sørgelige Udvikling, som har rejst alle Problemerne om Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab, hvoraf Gundtoft-Sagen jo egentlig er en Udløber, da er dette jo et dybt, dybt socialt Spørgsmaal, og det er der, det offentlige kunde sætte ind, for det kan aldrig løse Sagen paa anden Maade. Den Spænding, der er skabt, skyldes i højeste Grad den Usikkerhed over for Fremtiden, den Frygt for Fremtiden, som hersker i Befolkningen i dette Øjeblik, og ikke mindst den Omstændighed, at de unge føler sig ude af Stand til at danne Hjem. Det er Kærnen i Sagen, og dette Spørgsmaal kan det offentlige ikke løse paa anden Maade end ved at søge, saa vidt det er muligt, overalt at løse de Problemer, som ikke hører hjemme i denne Forhandling, løse disse sociale Spørgsmaal. Det offentlige Opgave maa være at forbedre de usikre Forhold, men Offentligheden kan ikke tolerere eller legalisere Fosterdrab, og jeg kan ikke se andet, end at Ministeren havde Ret til at gribe ind og var i en Situation, hvor det var nødvendigt at gribe ind, fordi man vilde gøre en Mand som Læge Gundtoft til Martyr. Hele dette store Problem, som har bestaaet op gennem Tiderne og varieret stærkt, er brændende aktuelt i Dag, vel mere end nogen Sinde før. Jeg har engang læst om en persisk Konge, der udstedte et Dekret, som gik ud paa, at for hver Gang der var en fattig, som døde af Sult, skulde en rig hænges. Det var den Tid, men det hedder i Myten, at denne Skik forbedrede Forholdene ganske overordentligt. Jeg ved ikke, om det ikke var for strengt, hvis man stillede det op paa den Maade, at for hver Gang et Foster blev fjernet af sociale Grunde, saa skulde — i Overensstemmelse med Myten — en Rigsdagsmand hænges. Jeg tror i hvert Fald, at Rigsdagen saa vilde anstrenge sig for at faa Spørgsmaalet løst. Jeg tror, at Rigsdagen kommer til